వారసత్వం

గూళ్ళకు చేరుకుంటున్న పక్షుల కిలకిలా రవాలు, ఇళ్ళకు మళ్ళిన ఎద్దుల మెడల్లోని చిరుగంటల మోత, పాలేర్ల అదిలింపులూ వింటూ కూర్చుంది అన్నపూర్ణ.

"ఎన్నాళ్ళు సాగించుకుంటాడని చూస్తూ ఊరుకుంటే నువ్వూ, నీ పిల్లలూ అడుక్కు తినాలి. ఇలా పెడదారిన పోయిన వాళ్ళెవరూ బాగుపడగా నేను వినలేదు" అన్నాడు సీతయ్య కోపంగా.

సీతయ్య మాటలు విని మట్టిబొమ్మలా మాటాపలుకూ లేకుండా కూర్చుండి పోయింది ఆమె.

"అనిల్ రేపు వస్తాడా?" సీతయ్య అన్నాడు,

"వచ్చేస్తాడు. పరీక్షలు ఈ రోజుతో అయిపోతాయని జాబు రాశాడు" అంది.

"సరే అయితే. వాడొచ్చాక కబురు పెట్టు. నే వెళ్తా, చీకటి పడుతోంది" అంటూ లేచాడు సీతయ్య.

"ఇంతలోకే వెళ్ళడం ఎందుకన్నయ్యా! రేపు వాడు వస్తాడుగా," అంది.

"కాదులే. రేపు మిరపతోటకి మందు కొట్టించాలి. దగ్గరుంటేగాని కుదరదు. నా మాటవిని ఇక వాడి చదువు మాన్పించు."

క్షణంసేపు భయంగా సీతయ్య కళ్ళలోకి చూసింది అన్నపూర్ణ,

"మధ్యలోనా?" అంది నెమ్మదిగా.

"ఏం అయితే. ఈ ఏటితో అయ్యేదా? పెట్టేదా? ఇంకా మూడేళ్ళు చదివితేగాని బి. ఏ. పూర్తిగాదు. ఈలోపలే అంతా మునిగిపోవడం ఖాయం" పొగాకుకాడతో చుట్ట చుట్టుకుంటూ అన్నాడు సీతయ్య.

"ఇక్కడవుండి వాడేం చేస్తాడు?"

ఆమె మనసులో అగ్నిపర్వతాలు బద్దలవుతున్నా సీతయ్యతో నెమ్మదిగా అంది.

"ఏంచేసినా వాడితోనే చేయించాలి. లేకపోతే ఏమీ దక్కదు నువ్వు పూరుకో. నేను చెప్పినట్లు విను. అన్ని ఏర్పాట్లూ నేను చేస్తాగా!"

సీతయ్య మాటల్లోని నిగూఢార్థం ఆమెకు అర్థమైంది.

"కాని అందరూ ఏమనుకుంటారో" బెరుకుగా అంది.

"ఎవరమ్మా ఆ అందరూ? అనుకుంటే అనుకోనీ. నీ సంసారం నాశనమైపోతూ వుంటే ఎవరైనా ఆపుకుంటున్నారా? రేపెవరైనా ఒకపూట అన్నం పెడతారా? ఈ లోకంలో అందరూ స్వార్థపరులే. ఎవరైనా పాడైపోతూవుంటే లోలోపల సంతోషించి పైకి విచారం నటిస్తారు. ఒకళ్ళేమను కుంటారో ననుకుంటే మనం ఏమీ చేయలేం" తీవ్రంగా అన్నాడు సీతయ్య.

గోదావరి వరదలా ఉప్పొంగి వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకోవడానికి చేత్తో నోరు నొక్కుకుంది ఆమె.

కాళ్ళకేదో బంధం పడినవాడిలా ఆగిపోయాడు సీతయ్య. చెల్లెలి ఏడుపు అతన్ని కదలనివ్వలేదు.

"ఊరుకో అమ్మా! ఏంచేస్తాం? వాడి జన్మ అలా రాసిపెట్టివుంది...." అన్నాడు. సీతయ్య కంఠంలో ఆత్మీయత వెల్లివిరిసింది.

"చివరకు నా బ్రతుకు వీధిలోపడింది అన్నయ్యా?...." ఏడుస్తూ అన్నది ఆమె.

చెల్లెలి మాటల్లోని ఆవేదన, ఆక్రోశం సీతయ్య గుండెల్ని కదిలించింది, భరించలేని వాడిలా గబ గబా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని వెళ్ళిపోతున్న సీతయ్యను చూస్తూ వీధి గుమ్మంలో నిల్చుంది. అతను కనుచూపుకు అందనంతదూరం వెళ్ళిపోగానే ఆమె శూన్యంలోకి చూస్తూ శిలలా వుండిపోయింది.

"ఏంచేసినా వాడితోనే చేయించాలి. సీతయ్య మాటలు చెవిలో మారు మ్రోగుతున్నాయి.

సీతయ్య మాటలు ఆమెలో ఒక ఆశాజ్యోతిని వెలిగించాయి. నిరాశ అనే అంధకారంలో అనిల్ మినుకు మినుకు మంటూ ఒక కాంతి కిరణంలా కన్పించాడు.

ఆమె దీర్ఘంగా ఒక నిట్టూర్పు విడిచింది. సీతయ్య రాకముందు గుమ్మడికాయలా కనిపించిన సమస్య క్షణంలో గురివింద గింజంత చిన్నదై పోయినట్లని పించింది.

* * * *

అప్పుడే తలంటు స్నానంచేసి బట్టలు కట్టుకుంటున్న అనిల్‌కి సీతయ్య మాటలు వినిపించాయి. సంతోషంతో అతని హృదయం పొంగి పోయింది. చిన్నప్పటి నుంచి మావయ్యంటే ఎంతో అపేక్ష వాడికి.

"మావయ్యా! ఎప్పుడొచ్చావ్?" అన్నాడు వస్తూనే.

పడక్కుర్చీలో కూర్చుని చుట్ట కాల్చుకుంటున్న సీతయ్య మేనల్లుడిని చూసి చిరునవ్వు నవ్వి "ఇప్పుడే" అన్నాడు.

వేడి వేడిగా వున్న గారెలు పళ్ళెం నిండా తెచ్చి సీతయ్య చేతికి చ్చింది అన్నపూర్ణ.

"అత్తయ్య బాగుందా? సుబ్బులు బడికి వెళ్తోందా? సీనుగాడు బాగా అల్లరి చేస్తున్నాడా?...." అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు అనిల్.

"అంతా బాగానే వున్నారు. నిన్నొకసారి తీసుకురమ్మందిరా మీ అత్తయ్య. పద. నాలుగురోజులు వుండి వద్దువుగాని...." అన్నాడు సీతయ్య.

అన్నపూర్ణ వంట గదిలోనుంచి వచ్చి కొడుకు చేతికి గారెల పళ్ళెం ఇచ్చింది.

"ఈ రోజు గూడా బావ రాలేదా?" అన్నాడు సీతయ్య చెల్లెల్ని వుద్దేశించి.

అన్నపూర్ణ మొఖంలో కారు మబ్బులు తొంగిచూశాయి, కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతూవుంటే చెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకుని సమాధానం చెప్ప కుండా వెళ్ళిపోయింది.

"చూశావురా అనిల్. సంక్రాంతి పండగ గదా. ఈ రోజు గూడా మీ నాన్న ఇంటికి రాలేదు. అది రానివ్వలేదేమో?" అన్నాడు సీతయ్య.

అనిల్ మావయ్య ముఖంలోకి ఒక్కసారి చూసి తల దించుకున్నాడు ఏం మాట్లాడాలో అతనికి అర్థం కాలేదు.

"పరిస్థితుల్ని అర్థంచేసుకునే శక్తి మీ నాన్నకు లేదిప్పుడు. వాడి మెదడులో బురదమన్ను పేరుకుపోయిందిరా చూశావుగా మీ అమ్మ కుమిలి కుమిలి కృశించి పోతూవుంది. నువ్వే ఏదో మార్గం చూడాలి." అన్నాడు సీతయ్య.

"నేనేం చెయ్యాను మావయ్యా?" అన్నాడు విచారంగా అనిల్.

"నేను చెప్పినట్లు చేస్తేచాలు."

"చెప్పు"

"ముందు చదువు మానెయ్యాలి నువ్వు. కావాలంటే తర్వాత మళ్ళీ ఎప్పుడైనా చదువుకోవచ్చు"

"ఆఁ.... అన్నాడు అనిల్.

ఆశ్చర్యము వాడికళ్ళల్లో ప్రతిఫలించింది

"ఎందుకూ?" అన్నాడు తర్వాత.

"పరిస్థితులు బాగాలేవురా, ఇప్పటికే పూళ్ళో పాతికవేలదాకా అప్పు చేశాడు మీనాన్న. దానిమీద వడ్డీ పాపములా పెరిగిపోతోంది, రైస్‌మిల్లు బాగానే నడుస్తున్నా. దానిమీద వచ్చే ఆదాయం చాలటములేదు, మీ నాన్నకు పలుగుర్ని పోగేసుకుని తాగి, తందనాలాడుతున్నాడు ఆ మీనాక్షి నగలకనీ చీరలకనీ దోచిపెడుతున్నాడు, ఇరవై నాలుగు గంటలూ దాని కొంపలోనే మకాం-రైస్‌మిల్లు మేనేజర్ రామాచారి అడ్డూ ఆపూలేకుండా దిగమింగుతు బాగుపడిపోతున్నాడు, మొన్నిమధ్య ఇంటికివచ్చి మీఅమ్మ పేరుతో వున్న పొలము అమ్మెయ్యమనీ నగలు ఇవ్వమనీ గొడవచేశాడు. మీ అమ్మనా కు

కబురుచేసింది, నేనువచ్చి నాలుగు జాడించి పోయాను, అదుగో! అప్పటి నుంచి యింటిమొగం చూడటంలేదు"

సీతయ్య మాట్లాడే ఒక్కొక్కమాటా ఒక్కొక్క తుపాకీగుండులా గుండెలకి తగిలింది

విలాసంగా పడవలో షికారు చేస్తున్నవాడిని ఎవరో నదిలోకి నెట్టగా సుడిగుండములో పడి గిరగిరా తిరుగుతున్నట్లు వుక్కిరి బిక్కిరైపోయాడు-

ఇక నువ్వే ఈ ఇంటికిదిక్కు. మీ నాన్న ఆట కట్టించకపోతే చిల్లి గవ్వ దక్కనివ్వడు, దిగులుతో మీ అమ్మ ఎక్కువ రోజులు బ్రతకదు"

సీతయ్య తలెత్తి వ్యథితకంఠముతో అంటూవుంటే అనిల్‌గుండెల్ని పిండినట్లు బాధపడ్డాడు

"చెప్పు మావయ్యా! ఏం చేయాలి నేను· అమ్మకోసం ఏమైనా చేస్తాను" బాధతో అవేశముగా అన్నాడు అనిల్·

* * *

ఆ రాత్రి....

అన్నపూర్ణ పడుకుందే గాని ఆమెకు అవ్యక్తమైన ఆందోళనతో, ఆవేదనతో నిద్ర పట్టడములేదు·

ఇంతలో తలుపు కొట్టిన చప్పుడయింది.

ఆమె గడియతీసింది,

అతను శివరావు·

కందగడ్డలా ఎర్రబడి వున్నాయి కళ్ళు. తాగిన మత్తులో తూలుతున్నాడు. కోపముతో అతనిముఖము మండిపోతోంది.

ఆమె ఏ రాక్షసుడో తరుముకుని వస్తున్నదానిలా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

శివరావు ఆమెను అనుసరిస్తూ "నీ కొడుకు ఏం చేశాడో తెలుసా?" కోపముతో ఒక్కొక్కమాటే అన్నాడు.

"తెలుసు!" బాణములా సూటిగా వచ్చింది సమాధానం·

"ఇదంతా నీ అన్నచేసిన కుట్ర· వాడే దగ్గరుండి చేయించాడు"

"అవును"

"ఐతే నీకూ తెలుసన్నమాట. నువ్వూ నామీద కత్తి గట్టావన్నమాట మొగుడినన్న గౌరవంలేదే నీకు. పసివాడిని నామీదకు పుసిగొల్పుతావా, నా మిల్లు, నా డబ్బు నా ఇష్టము"....తడబడుతూ మత్తులో అంటున్నాడు.

అవమానము, ఆవేశము, కోపముతో పుక్కిరి బిక్కిరైపోయాడు శివరావు.

అతన్ని చూస్తుంటే ఆమెకు భయము కలగటము లేదు. జుగుప్స కలిగింది.

"ఇంకెంతకాలం చూస్తూ ఊరుకుంటారు ఎవరైనా ? ఇప్పటికే అంతా నాశనమైపోయింది"

క్షణం సేపు ఆమె చూపుల్లోని మంటల్ని చూసి తడబడ్డాడు.

తర్వాత విజృంభించాడు.

"ఏమిటి నేను నాశనం చేసింది? నా సుఖంకోసము కొంచెము తాగుతున్నాను, నా ఆనందముకోసం ఒక ఆడమనిషిని పోషిస్తున్నాను. అది తప్పా? ఈ లోకములో ఎందరు ఆ పని చెయ్యడములేదు. అదొక నేరము కింద జమకట్టి నా పరువు బజారుపాలు చేస్తారా? నువ్వూ, నీఅన్న కలిసి నా కొడుకునే నామీదకు పంపిస్తారా....?ఛీ....ఆమె చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"హూఁ—పరువు. అది ఇన్నాళ్ళూ నిలిచివుందా. ఎప్పుడో మంట గలిసింది, ఇప్పటివరకూ జరిగింది చాలు. మిల్లు వ్యవహారాలు, పొలము పనులు మాత్రము రేపటినుంచి అబ్బాయే చూసుకుంటాడు" ఆమె విసురుగా అతనిచేతిని తీసి విసిరికొట్టింది.

"అన్నపూర్ణా ..." తుపాకీగుండు దెబ్బతిన్న మనిషిలా అన్నాడు.

"ఔను, అన్నపూర్ణనే"

ఆత్మవిశ్వాసముతో పుట్టిపడుతున్న అన్నపూర్ణముందు అల్పత్వంతో క్రుంగిపోయాడు శివరావు.

గతించిన జీవితము కళ్ళముందు మసక మసకగా కదిలిపోతోంది.

శివరావుకి అంతా అయోమయముగా వుంది. ఎందుకో తనమీదతనకే అసహ్యము కలిగింది- తనభార్య తనను ఎదిరించి మాట్లాడుతోంది. తన కొడుకు తనను లెక్కచెయ్యకుండా మిల్లు స్వాధీనము చేసుకున్నాడు, తన బావమర్ది తనను నీచముగా చూస్తున్నాడు, ఛీ....ఛీ....వీళ్ళంతా తన పాలిట శత్రువులు తన సుఖాన్ని, తన ఆనందాన్ని చూసి ఏడ్చి చస్తున్నారు"

దెయ్యంపట్టిన వాడిలా వూగిపోతూ శివరావు ఆమె జుట్టు పట్టుకుని వంగదీసి నాలుగు గుద్దులు గుద్దాడు.

అన్నపూర్ణ ఏడుస్తూ ఒకమూలకు పడిపోయింది. కాలిలో బలంకొద్దీ తన్నాడు.

ఆమె చేతి గాజులు గలగలా శబ్దముచేస్తూ రాలిపోయాయి. కుంకుమ చెదిరిపోయి ముఖమంతా ఎర్రగా అలుముకుపోయింది.

"నాన్నా!...." అంటూ వచ్చి అనిల్ తండ్రికి అడ్డము వెళ్ళాడు.

సీతయ్య గుమ్మంలో నిల్చున్నాడు. అతని కళ్ళల్లోనుంచి మంటలు కురిశాయి.

శివరావు గూడా సీతయ్యని కోపముగా చూశాడు-

చూపులతోనే మాడ్చి మసిచేసుకునేంత తీవ్రముగా ఒకరి నొకరు చూసుకున్నారు.

ఛీ....నీ బతుకు బండలుగాను, ఆడదాని మీద చెయ్యి చేసుకొంటు న్నావా? దాని ముఖంచూసి ఊరుకొంటున్నాను గానీ లేకపోతే నీ నెత్తురు కళ్ళజూచి వుండేవాడిని" పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ అన్నాడు సీతయ్య.

"ఏడిశావ్‌లే నోర్ముయ్ ఇక్కడెవరూ గాజులు తొడిగించుకుని లేరు అసలు నీ అలుసు చూసుకుని గదా ఇది ఇంతకు తెగించింది. సిగ్గు లేక పోతే సరి. నా సంసారంలో నువ్వెందుకు తలదూర్చడం" అన్నాడు శివ రావు సీతయ్యమీద మండిపడుతూ.

శివరావు, సీతయ్య ప్రత్యర్థుల్లా ఎదురెదురుగా నిలబడి ఉరిమి ఉరిమి చూసుకుంటున్నారు. ఇద్దరిమధ్య అనిల్ వున్నాడు వాడికి భయము వేసింది. ఇద్దరూ కొట్టుకుంటారేమోనని.

"నువ్వూరుకో మావయ్యా...." అంటూ సీతయ్య చేతిని పట్టుకుని లోపలకు తీసుకెళ్ళాడు అనిల్.

శివరావు కోపముతో బుసబుసలాడుతూ పడకగదిలోకి వెళ్ళి పందిరి మంచము ఎక్కి పడుకున్నాడు.

అన్నపూర్ణ ఏడుపూ, వెక్కిళ్ళూ వినిపిస్తున్నాయి.

* *

అర్ధరాత్రి శివరావుకి మెలకువ వచ్చింది.

చుట్టూ చీకటిగా వుంది.

మధ్యహాల్లో కిరసనాయిలు బుడ్డి మినుకు మినుకుమంటూ వెలుగుతోంది.

అందరూ గాఢనిద్రలో వున్నారు.

శివరావుకి దాహం వేసింది. వంటగదిలోకి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు తాగి వచ్చి పడుకున్నాడు, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కాని నిద్రపట్టడంలేదు.

ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

ఎంతపని జరిగింది? ఇలా జరుగుతుందని తను కలలో గూడా ఊహించలేదు.

తనపరువు మంటగలిసిపోయింది గదా? రేపటినుంచి తనని ఎవరు లెక్కచేస్తారు? ఊరినిండా అప్పులు, పొలం అన్నపూర్ణ పేరవుంది. మిల్లు కొడుకు స్వయముగా చూసుకుంటాడు, ఈ విషయము ఊరంతా తెలిసిపోయింది. అప్పులవాళ్ళు ఇక ఒత్తిడిచేస్తారు. అప్పులు తీర్చేదెలా? అసలు రోజులు గడిచేది ఎలా? మీనాక్షిని పోషించేది ఎలా? ఛీ.... పాడుజన్మ, వున్నట్టుండి ఇలా జరిగిందేమిటి? ఇదంతా ఆ సీతయ్యగాడి పన్నాగము.

దొంగముండాకొడుకు. తనపాలిట శనిగా దాపురించాడు. ఇప్పుడేం చెయ్యా లి?" శివరావు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు.

*   *   *

సీతయ్య, అనిల్ ఇంకా నిద్ర లేవనేలేదు

అన్నపూర్ణ లేచి కసువు వూడ్చి, కళ్ళాపిజల్లి గదిలోకి వెళ్ళింది. ముగ్గుబుట్ట తెస్తూ పడకగదిలోకి తొంగిచూస్తే శివరావు లేడు.

ఏ అర్ధరాత్రి లేచి వెళ్ళిపోయాడో? అనుకుని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది

ఆమెకు ఏదో అనుమానమువచ్చి చూసుకుంటే బొడ్లో దోపుకున్న తాళాలగుత్తి లేదు.

బీరువాకి వ్రేలాడుతూ కన్పించాయి.

తెరిచి చూసేసరికి ఇంకేముంది! నగలు మాయమై పోయాయి. వడ్డాణం, కాసులపేరు, రెండుపేటల చంద్రహారం, నాగరం, నాలుగుజతల గాజులు....

అన్నపూర్ణ పెద్దగా రోదిస్తూ అక్కడే కూలబడిపోయింది.

ఆమె ఏడుపువిని సీతయ్య, అనిల్ నిద్రలేచి కంగారుగా వచ్చారు.

నగలుపోయిన సంగతి తెలుసుకుని సీతయ్య నిద్రకళ్ళతోనే వురు కుల పరుగులతో మీనాక్షి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

కాని ఆ ఇంటికి తాళముపెట్టి వుంది.

*   *   *

కాలగర్భములో పదిహేను సంవత్సరాలు లీనమైపోయాయి.

ఆరోజు....

శివరావు రైలు దిగాడు.

ఊరు స్టేషన్‌కి రెండుమైళ్ళ దూరంలో వుంది.

చంద్రుడు లేని ఆకాశం వెండి జరీ చీరలా తళ, తళ లాడుతోంది.

మెల్లగా, మృదువుగా పైరుగాలి తాకింది.

శివరావు నెమ్మదిగా అడుగులు వేశాడు.

రోడ్డు ప్రక్కన చెట్లగుబురులు మనుషుల గుంపుల్లా నిలబడి అతన్ని పరిహసిస్తున్నట్లుగా తోచింది.

ఆకాశంలోని నక్షత్రాలు శివరావు కేసి పురిమి, పురిమి చూస్తున్నట్లుగా అనిపించింది

అతన్ని దాటుకుని కొందరు ముందుకు వెళ్ళిపోయారు.

కొందరు అతనికి తెలిసినవారే, శివరావు వాళ్ళని పలకరించలేదు. వాళ్ళు శివరావుని చూసి గుర్తించలేదు.

శివరావు ఇప్పుడు గుర్తించలేనంతగా మారిపోయాడు. చిక్కి శల్యమయ్యాడు. కనుగుడ్లు లోపలికి పీక్కుపోయి కళ్ళ క్రింద ఎముకలు ముందుకు తోసుకొచ్చాయి. మొఖంలో ఏ మాత్రం కళాకాంతులు లేవు.

స్టేషన్ దూరమైంది

ఇప్పుడు జీవితం చివరిదశలో వున్నాడు శివరావు.

పాత కోరికలన్నీ చచ్చిపోయాయి.

కొత్త కోరిక ఒకటి మొలకెత్తింది

చివరిరోజుల్లో కొడుకు దగ్గిర గడిపి, వాడి చేతిలో ప్రాణాలు వదలాలి అని అతని కోరిక.

నడి సముద్రంలో వదిలి వెళ్ళిపోయినందుకు కొడుకు తనను అదరిస్తాడా లేదా? అనే అనుమానం అతనికిలేదు. తప్పకుండా చేరదీస్తాడనే నమ్మకం వుంది. వాడు బుద్ధిమంతుడు, గుణవంతుడు

అన్నపూర్ణ ఎలావుందో? దానికేం? తను లేడనే బాధతప్ప కొదవేముంది? ధర్మరాజులాంటి కొడుకు. అన్నకూతురే కోడలు. పిల్లా పాపలతో కాలక్షేపం చేస్తూ సుఖంగానే కాలం గడుపుతూ వుంటుంది.

ఇన్నేళ్ళ తర్వాత వచ్చిన తనను చూసి ఎంత ఆశ్చర్యపోతుందో? భార్య మీద ఎప్పుడో చచ్చిపోయిన ప్రేమాభిమానాలు ఒక్కసారిగా జీవం పోసుకున్నాయి.

ఎక్కడో నక్కవూళ వేస్తోంది.

కీచురాళ్ళు రొదపెడుతున్నాయి.

ఊరు దగ్గిర పడింది.

నెమ్మదిగా ఇల్లు చేరాడు.

ఇంట్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

శివరావు ఆగిపోయాడు.

"ఇంత రాత్రిపూట రాకపోతేనేం! ఇప్పటికి కదలనిచ్చింది కాబోలు ఆ మహా తల్లి" మొగుడిమీద కేకలు వేస్తోంది సుబ్బలక్ష్మి.

"నోర్మూయ్యవే వస్తే వచ్చానని ఏడుస్తావ్. రాకపోతే రాలేదని ఏడుస్తావ్. నీ కోసం రాలేదులే. పిల్లలకోసం వచ్చాను" తడబడుతున్న మాటలతో మత్తుగా అంటున్నాడు అనిల్.

"ఆఁ పిల్లలమీద ప్రేమ కారిపోతోంది పిల్లలట. పిల్లలు ఎవరైనా వింటే మొఖాన వుమ్మేస్తారు" సుబ్బలక్ష్మి రెచ్చిపోయింది.

"వూరికే పేలకు, చంపేస్తాను"

"చంపేసెయ్. నన్నూ పిల్లల్ని గూడా పీకపిసికి చంపు పీడ విరగడై పోతుంది అయ్య దేశాలు పట్టి పోయాడు ఇక కొడుకేమో పెళ్ళాం పిల్లల్ని చంపి జైలుకు పోతాడు, అసలు మీ వంశమే ముదనష్టపువంశం మానాన్న పిచ్చివాడై నన్నిచ్చి పెళ్ళిచేసి నా గొంతుకోసి చచ్చాడు" సుబ్బలక్ష్మి గట్టిగా కేకలు వేసింది,

"ఏమిటే అం....! కూస్తున్నావ్!"

అనిల్ ఆమె జుట్టుపట్టుకుని వంగదీసి గుద్దుతున్నాడు,

సుబ్బలక్ష్మి పెద్దగా ఏడుస్తోంది

అన్నపూర్ణ వచ్చి "ఎందుకురా దాన్నలా చంపుతున్నావ్ ఛీ ... ఛీ ... ఇది కొంప కాదు. నరకమైపోయింది. లోకంలో ఇంతమంది చస్తున్నారుగాని నాకు చావు రావడంలేదు. ఆ పోయినవాడు నా నగలు తీసుకుపోయాడు. గాని పీకపిసికిగూడాపోతే బాగుండేది...." అని విసుక్కుంటూ కోడల్ని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

శివరావు కాళ్ళు ముందుకు పడలేదు.

శరీరం బరువెక్కిపోయింది

ఒక్కొక్క అడుగే వేసుకుంటూ రైలు స్టేషన్ వైపుకు దారితీశాడు.

అతని చుట్టూ నల్లటి చీకటి.

ఆ చీకట్లో అతను మునిగిపోయినట్లుగా కన్పించకుండా కరిగి పోయాడు.

*

జ్యోతి, ఫిబ్రవరి-1978